

Ultimul membru celebru al clanului roman Scipio

Ultimul Scipio celebru (185-129 i.e.n.) nu este, de fapt, urmas de sange al ramurii Scipionilor. Fiu al lui Lucius Paulus Aemilius, fost adoptat de Publius Scipio Aemilianus, fiul lui Publius Cornelii Scipio Africanus, deci nepot prin adoptiune al acestuia.

Distingandu-se in al treilea razboi punic (149 - 146 i.e.n.), in cadrul caruia comanda asediul Cartaginei, pe care o rase de pe suprafata pamantului (primavara lui 146 i.e.n.), formand pe teritoriul statului provincia romana Africa, cu resedinta la Utica, este gratulat si el, ca si bunicul sau, c: cognomenul Africanus, devenind, astfel, Publius Cornelius Scipi Aemilianus Africanus. Spre a fi deosebit de celalalt Africanus (mai numit, din aceleasi considerente, Maior), trecu in epoca si ulterior drept Africanus Minus.

Numit din nou, in 134 i.e.n., consul (prim data in 147 i.e.n.), este trimis in Peninsula Iberica, unde romanii inr gistreaza esecuri in luptele cu celtii iberi (143 - 134 i.e.n.). Dupa zece luni de asediu, Publius Cornelius Scipio Aemilianus reuseste, in 13 i.e.n., cucerirea Numantieii, principalul sprijin celt, ceea ce-i atrag inca un cognomen: Numantinus.

Intrat in conflict cu miscarea democratica ce dorea impunerea legilor agrare ale Gracchilor (cu toate c era un spirit reformator), prefera sa se retraga din Roma, consacrandu-se preocuparilor sale filosofice si literare, tot atat de cunoscute pe cat erau si succesele sale militare, datorita mai ales unui veritabil salon cultural intretinut de el si in care s-au perindat istoricul Polybios stoicul Panetius, poetii Terentius si Lucilius. Chemat de senat in 123 i.e.n., considerat reactionar de democratii grupati in jurul lui Caius Gracchus, fu asasinat in timpul somnului, dupa unele ipoteze (necon firmate) de catre sotia sa Sempronia, sora a Gracchilor.